Nüüd jälle omma järje peält
Sa ue aasta toja
Lass' loma karjad siggida
Ja pöllud, wäljad önnista
Ja anna rahho ello.

Lass' üllemad ja allamad
So heldet armo maitsta
Ja wötta neid, kes ellawad
Keig' kurja eest nüüd kaitsta
Ja keela wargust, walle-keelt
Ja anna keigil waggat meelt
So pühha nimme pärrast!

Siis lessed, waesed, lapsed ka,
Suurt armo Ma peal leidwad
Ja sawad abbi ruttuga,
Kui sinno pole hoidwad:
Ni, kui Sa ue aasta tood
Ni Sinna heldet süddant lood,
Mis tahtwad head tehha.

Oh Jummal! aita armust nüüd
Ja kule meie palwed
Ja unnusta keik wannad süüd,
So käed on ikka helded
Neid önnistama iggawest,
Kes palluwad Sind süddamest,
Sell' kallil uel aastal!

Messilaste perreheitmisest.

Möda läinud aastal (1870) Mai ku 26. päwast sadik, kui liñnud heitma hakkasid, tullid emmad perrega ühtlase wälja, heitsid oksa ehk läksid ka ühhe wanna märitud pu sisse ja jäid paigale.

Teised perred mängisid paljo ja nende emmad ei tulnud mitte heaste wälja. Mönned puud heitsid jubba 8 päwa pärrast; agga ei jänud kohhe paigale. Kui teine perre wälja tulli, siis seggisid kaua üllewel tules, kunni wässisid ja wimaks oksa heitsid, kust neid tühja pu sisse pandi. Et agga emma nende seas ei olnud, siis ei jänud nemmad paigale, waid läksid wanna pu peale taggasi, kus emma jubba enne olli ees läinud.